Latvijas spēks – tās cilvēkos

“Savus bērnus gribam audzināt dzimtenē”

IVETA ŠMUGĀ

— Sirdī vienmēr esmu bijusi Latvijas patriote. Dodoties uz ārzemēm, zināju, ka tur nepalikšu uz dzīvi. Dzīvojot Nīderlandē, pieteicās bērniņš. Tas bija galvenais iemesls, kāpēc atgriezāmies Latvijā, jo jau no sākuma zinājām, ka savus bērnus gribam audzināt dzimtenē. Iemācīt tradīcijas, patriotismu, valodu. Arī vārds pirmdzimtajam tika dots latvisks — Jānis. Pati esmu augusi Liezērē, un tā vieta aicināja atpakaļ, — sarunā būtiskāko, kāpēc nedzīvo Nīderlandē, bet Latvijā, atklāj Agrita Nusbauma-Kovaļevska.

Pēc atgriešanās mājās — Agrita un Kristaps kopā ar savu pirmdzimto — dēliņu Jāni, kam nu jau pievienojies brālītis Rainers.

Foto no personiskā arhīva

Nu jau labu laiku Agrita ir atpakaļ Liezērē no Nīderlandes, kur kopā ar vīru dzīvoja un strādāja piecus gadus. Nesen ģimenē ienācis otrs dēls — Rainers.

Viņa ir liezēriete, mācījusies Liezēres pamatskolā, beigusi Madonas pilsētas 2. vidusskolu, studējusi Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības augstskolā, izvēloties sākumskolas skolotāja profesiju. Mazu brīdi Agrita bija arī mūsu kolēģe laikrakstā “Stars”.

— Kad mācījos vidusskolā, biju pilnīgi pārliecināta, ka nekad nedošos uz ārzemēm, bet dzīvē, protams, viss notiek citādāk, nekā tiek plānots. Došanās uz ārzemēm man bija ļoti smags lēmums, jo pirms aizbraukšanas bija ļoti labs un interesants darbs, varētu pat teikt, ka mans sirdsdarbs. Latvijā palika ģimene, bet Nīderlandē jau gadu strādāja mans tagadējais vīrs. Noteikti uz turieni devos, mīlestības vadīta. Nīderlandē pameģināju dažādus darbus, iepazinu turienes tradīcijas, apskatīju valsti. Man tā bija lieliska pieredze. Tajā brīdī man noteikti bija jādodas prom, lai augtu emocionāli un garīgi, — domās dalījās Agrita.

Viņa piebilda, ka nevienu mirkli nav aizmirsusi, no kurienes nāk: — Svešumā ļoti lepojos, ka esmu latviete, un ar lepnumu to stāstīju arī citiem. Protams, ne visi zināja, kur ir Latvija, bet centos to izskaidrot un ar prieku stāstīju par mūsu tradīcijām. Holandiešiem un poļiem ļoti interesanta likās tieši valoda. Mājās bija kaut kas latvisks — suvenīri, karodziņi, arī gatavot centāmies tradicionālos latviešu ēdienus, vismaz svētkos, kaut gan tas bija grūti izdarāms, jo ļoti atšķirās pārtika. Bet vienmēr, kad kāds brauca no atvaļinājuma, tika pasūtīti gardie pārtikas produkti no Latvijas. Visspilgtāk atceros referendumu par valsts valodu. Braucām uz Vāciju balsot par latviešu valodu. Tikai tad apjautām, cik patiesībā ir daudz latviešu, kas devušies prom no dzimtenes, bet cik svarīgi viņiem ir viss, kas notiek Latvijā. Tajā brīdī bija tik daudz emociju.

Sākums Agritai svešumā bijis ļoti grūts, jo pietrūcis Latvijā palikušo — ģimenes, draugu: — Izjutu valodas barjeru, bet tieši tur iemācījos angļu valodu. Iepazinos ar dažādiem cilvēkiem, un daudzi no tiem joprojām ir manā dzīvē arī šobrīd. Joprojām sazinos ar viņiem, svētkos sūtu apsveikumus. Pats svarīgākais, ko iemācījos, būdama Holandē, — neaizmirst savas saknes, savu patieso būtību. Piecus gadus esot prom no dzimtenes, sapratu, ka nekur nav tik labi kā mājās. Ārzemju periods iemācīja nepadoties pie pirmajām neveiksmēm, pierādīt sevi darbā, jo, lai gan liekas, ka tur ir viegli atrast darbu, sava vieta ir jāizcīna. Holandieši bija tie, kas mani ļoti atbalstīja un palīdzēja.

Viņa, ilgojoties pēc vecākiem, regulāri zvanījusi uz mājām, saziņai ar draugiem izmantojusi internetu un sociālos portālus. — Visgrūtāk bija ģimenes svētkos — Ziemassvētkos. Tad visvairāk izjutu to, ka pietrūkst kopābūšanas. Beidzamajos gados gan vienmēr centāmies ieplānot atvaļinājumu uz Ziemassvētkiem un Jauno gadu, lai būtu Latvijā, kur svētkiem ir cita garša. Laikam ļoti veicās, jo arī ārzemēs apkārt bija daudz latviešu. Uz svētkiem sanācām kopā, īpaši Jāņos. Tos svinējām pēc visām tradīcijām — klājām galdus, pinām vainagus, lēcām pār ugunskuru. Ziemassvētkos uz galda bija deviņi ēdieni, bet Lieldienās krāsojām olas.

Vaicāta par iemesliem, kāpēc brauc prom no Latvijas, Agrita teica: — Katram cilvēkam ir savi iemesli, kāpēc dodas prom uz ārzemēm. Noteikti varu teikt, ka nekāda *zelta bedre* ārzemēs nav. Ja izvēle ir lielās algas, nedrīkst aizmirst, ka ir arī smagi jāstrādā. Protams, esot citās valstīs, ir lielākas iespējas ceļot, iegādāties kvalitatīvākas preces par zemāku cenu, varbūt pat labāk dzīvot.

Nenoliegšu, ka pēc atgriešanās Latvijā kādu laiku bija grūti pierast pie zemās algas, pie cenām veikalos, jo, dzīvojot Holandē, bija citi *apgriezieni*. Reizēm pietrūkst Nīderlandes, pietrūkst tur iegūto draugu, bet vienmēr ir iespēja aizbraukt ciemos. Atgriezties tur un dzīvot gan vairs negribētu. Lai cik grūti būtu Latvijā, savus dēlus gribu audzināt šeit.

Nevienu mirkli gan nenožēloju, ka guvu darba pieredzi ārzemēs, ir ļoti daudz skaistu atmiņu par tur pavadīto laiku. Daudzi saka, ka Latvijā ir smags ekonomiskais stāvoklis, ka šeit nevar nopelnīt, dzīve dārga, bet arī pašiem cilvēkiem ir jāmainās. Nevar tikai meklēt vieglākos ceļus. Esot prom, bieži redzēju atbraucam jaunus cilvēkus, bet tikpat ātri viņi devās prom, jo cerēja, ka tur nebūs jāstrādā un būs viegla dzīve. Tā laikam notiek tikai pasakās.

Agritai un Kristapam Nīderlandē palika ļoti daudz draugu, kas izveidoja tur ģimenes un joprojām turpina tur dzīvot un strādāt, par atgriešanos pat nedomā. Bet ir arī daudz cilvēku, kas atgriezās un ir laimīgi šeit, Latvijā. Tikai retais apsver domu atkal kaut kur doties, bet nu jau uz īsāku laiku un tikai lai nopelnītu naudu, lai realizētu savus sapņus Latvijā.

— Nemudinu cilvēkus doties prom, bet uzskatu, ka ir vērts redzēt, kā cilvēki dzīvo ārzemēs. Protams, to var izdarīt arī ceļojot, — atzina Agrita.

Ko vēlas iemācīt saviem dēliem? — Pirmkārt, noteikti mīlēt savu dzimteni, lai kur arī dzīves ceļš vedīs. Cienīt savus vecākus un apzināties, ka mājas ir tā vieta, kur vienmēr ir gaidīti un mīlēti. Noteikti arī cieņu pret savas valsts valodu un tradīcijām. Bet pats svarīgākais, ko gribu iemācīt dēliem, ir latviešu tautas stiprums un vienotība. Dzīvojot Latvijā, to var redzēt brīžos, kad kādam ir nepieciešama palīdzība, piemēram, vācot ziedojumus slimiem cilvēkiem. Ne tikai saviem bērniem, bet visiem latviešiem novēlu neaizmirst savas saknes, savu valsti un lepoties, ka viņi ir latvieši. ■

Izzina un popularizē Sāvienas vēsturi

ŽEŅA KOZLOVA

Jānis Elmeris jau vairākus gadus nedzīvo Sāvienā. Jaunākās meitas Antras ģimenes aprūpēts, viņš, nu jau var teikt, ir iejuties Kuldīgā — šajā latviskajā un brīnišķīgajā pilsētā, kur arī mediķi ir ar roku aizsniedzami, kas cilvēkam tik cieņājamos gados, kad rit jau desmitais gadu desmits, nav mazsvarīgi.

Bet, protams, kā sarunā atzina sirmais vīrs, nav tādas dienas, kad viņš neatcerētos dzimto Sāvienu, kur ir dzimis, uzaudzis un kur aizritējuši viņa skaistākie dzīves gadi. Kopā ar sievu Margu, kas nu jau aizsaukta mūžībā, ir izaudzinātas un izskolotas četras lieliskas meitas — Lilita, Aija, Gita un Antra. Tagad dzīvesprieku viņš rod arī septiņos mazbērnos.

— Sākumā pēc pārcelšanās uz Kuldīgu esmu bijis arī Sāvienā, bet tagad, lai uzzinātu jaunumus dzimtajā pusē, vairāk sazinos pa telefonu, visbiežāk — ar Vairi Viļeviču, kas arī daudz zina par to, kā kādreiz Sāvienā ir bijis un kā ir tagad. Diemžēl Sāvienā paliek arvien mazāk cilvēku. Reizēm, kad kādam piezvanu un jautāju, kā iet pa Sāvienu, man saka: nu kā gan mums tagad var iet, ja ir nedēļas, kad neviens cilvēks garām mājai nepaiet, — atklāja Jānis Elmeris.

Tas, ka viņš jau daudzus gadus izzina un apkopo Sāvienas vēsturi, lielai daļai sāvēniešu ir vispārzināms fakts, bet, kad pēc pārcelšanās uz Kuldīgu internetā parādījās fotogalerijas, tas raisīja izbrīnu un dažos pat neticību — vai tiešām tās veido Jānis Elmeris un arī visas bildes pats ir ieskenējis?

— Bildes ieskenēt es iemācījos jau Sāvienā, kad mazdēls atveda skeneri. Sākumā nemaz negribēju *ņemties* ar datoru, bet mazdēls pārliecināja, ka tas ir tā vērts. Sāku ar rakstīšanu, tad sāku bildes skenēt un restaurēt. Esmu arī iemācījies audio pārvērst par video. Tagad saprotu, ka esmu pieļāvis lielu kļūdu. Man bija daudz albumu ar ļoti interesantām bildēm, kuru vērtība, laikam ejot, tikai pieaug. Tajās bija iemūžināti dažādi svarīgi notikumi, ēkas, kuras vairs nav saglabājušās. Bilžu bija tik daudz, ka nodomāju — kur es tās likšu, nolēmu saglabāt galvenokārt ar savas dzimtas vēsturi saistītas fotogrāfijas, bet tās visas varēja ieskenēt. Man bija diezgan daudz arī rakstisku liecību, vietējo iedzīvotāju atmiņu, kuras atdevu Austrim Apsītim cerībā, ka varbūt kādreiz tiks izdota grāmata par Sāvienu, — stāstīja Jānis Elmeris.

Viņš piebilda, ka viena grāmata par Sāvienu tomēr būšot. Pēc Sāvienas ezera izpētes tā top Zinātņu akadēmijā, un arī pie viņa ir bijuši dīvreiz, kai pierakstīju viņa atmiņas.

Jānis Elmeris tik tiešām ir dzīvā Sāvienas vēsture. Viņš labi atceras pirmās Latvijas brīvvalsts laiku, kara un padomju varas gadus, arī trešo Atmodu un Latvijas valstiskās neatkarības atgūšanas laiku, jo pats aktīvi darbojies Latvijas Tautas frontē. Turklāt pirms gadiem desmit ļoti nopietni pievērsās Sāvienas vēstures izzināšanai un vēsturisko liecību apkopošanai. Tagad viņš nožēlo, ka to neizdarīja jau agrāk, tad saglabāto vēsturisko liecību būtu bijis vēl vairāk.

Jānis Elmeris. **Foto no personiskā arhīva**

Viņš atceras arī ierīkoto muzeju Latvijas brīvvalsts laikā, kas atradās bijušās Sāvienas astoņgadīgās skolas ēdnīcas ēkas bēniņos. Toreiz viņam bija gadi divpadsmit, mācījies 3. vai 4. klasē. Skolēniem ieeja tur bija liegta, durvis bija aizslēgtas, bet reiz viņam laimējies tajā ieiet.

Kas tur tik nebija! Visu Latvijas lielāko putnu eksponāti, arī dzīvnieku eksponāti, bet pats vērtīgākais bija pilskalnā atrastie cirvji, šķēpu uzgaļi, agrāko laiku darbarīki. Cik seni tie bija, kas nu to vairs pateiks. Turklāt nav jau arī zināms, kur tas viss palika.

Arī fotogalerijas internetā Jānis Elmeris sācis veidot, lai jaunā paaudze zinātu Sāvienas vēsturi. Liela daļa fotogrāfiju ir viņa paša bildētas. Nedaudz pat bijis pārsteigts, cik lielu interesi tās izraisījušas. Ir piezvanījis kāds kungs pat no Amerikas un interesējies, kā var tikt pie internetā izvietotajām fotogrāfijām: varbūt dažas varot aizsūtīt, bet, kad uzzinājis, ka var lejuplādēt, bijis ļoti priecīgs un pateicīgs.

Jānis Elmeris atceras, ka pirms vairākiem gadsimtiem Sāviena un Ļaudona pārdzīvoja bada gadus, bet pēc tam Sāviena uzplauka. Te sāka celt mājas, attīstījās kultūras dzīve, izveidojās spēcīgas zemnieku saimniecības. Bagātākie zemnieki, piemēram, “Salu” saimnieks Prāts ir atbalstījis arī izglītību. Tagad gan no senās godības Sāvienā, ko savulaik dēvēja par kungu pagastu, maz kas palicis pāri.

Sāviena pamazām sākusi panīkt pēc piespiedu pievienošanās Ļaudonas pagastam pagājušā gadsimta septiņdesmito gadu vidū, kam sekoja pienotavas likvidēšana; astoņgadīgās skolas slēgšana, kad tur vēl mācījās 120 skolēnu un strādāja deviņi skolotāji. Darbu pārtrauca arī feldšerpunkts, tautas nams, mehāniskās un kokapstrādes darbnīcas, kurās strādāja labi amatnieki. Darbnīcas atradās bijušajā muižas kroga ēkā, kurā Ulmaņlaikos pagasts bija iekārtojis nespējnieku mītni, bet tagad ēka ir izdemolēta, turklāt tā atrodas Madonas—Jēkabpils valsts autoceļa malā un izskatās atbaidoši. Vai tiešām to neredz pašvaldība, un vai vispār kāds no Madonas novada, kuram pēc pēdējās administratīvi teritoriālās reformas tika pievienots arī Ļaudonas pagasts, vadības ir atbraucis uz Sāvienu un apskatījies, kā tur izskatās un ko lietas labā var darīt un mainīt?

Vaicāts, vai Sāviena vēl varētu atdzimt, Jānis Elmeris atzina, ka tāda, kāda tā reiz bija, Sāviena vairs nevar atdzimt. Tā būs teritorija ar apsaimniekotiem laukiem, bet būs tikai kādi divi, augstākais trīs lielie saimnieki. ■

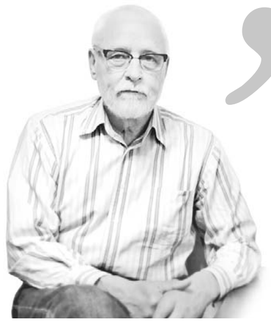

Žanis Bezmers,
bijušais Latvijas Tautas frontes Madonas nodaļas priekšsēdētājs (1988—1990)

Gan cilvēka, gan valsts dzīvē mierīgāki posmi mijas ar trauksmainiem izšķiršanās brīžiem, kad visi spēki jāveltī lielu mērķu sasniegšanai, kā tas bija Atmodas laikā. Būsim aktīvi arī tagad! Būsim darbīgi un līdzdalīgi savā un savas Latvijas dzīvē — labiekārtošanas darbos, diskusijās, pie vēlēšanu urnām! Arī savā pašizglītībā — sportojot, dziedot, izzinot, apgūstot, izvērtējot. Es aicinu būt sociāli un politiski aktīviem. Ripojošs akmens nekad neapaug ar sūnu — saka sena tautas gudrība.

No Gaiziņa Latviju redzot

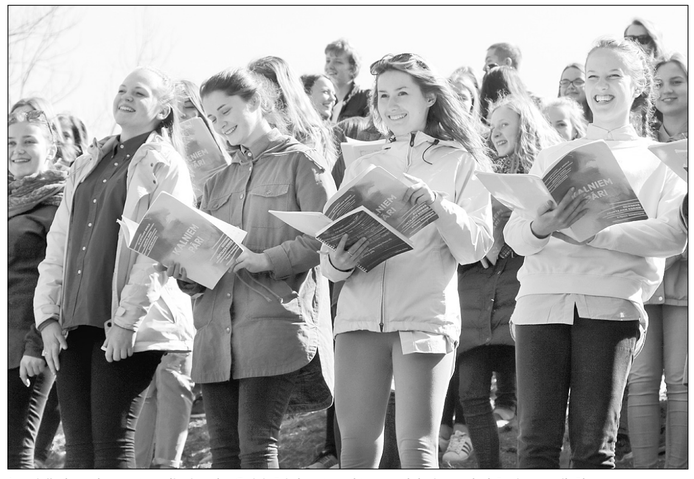

Jauniešu koru koncerts apliecina, ka Gaiziņā ir krustpunkts gan dabai, gan kultūrai, gan cilvēkam.

AGRA VECKALNIŅA foto no arhīva

INESE ELSIŅA

Mūsu valsts neatkarības atjaunošanas svētkus īpašā pasākumā šogad svinēs Madonas Valsts ģimnāzija.

Otro reizi 3. maijā Latvijas augstākajā kalnā ar simbolisku moto „No Gaiziņa Latviju redzot” skolas kolektīvs un viesi ieskandinās Latvijas simtgades svinības.

Vispirms skolēni iemūžinās Gaiziņkalna dabasskatus, fotografējot un piedaloties brīvdabas mākslas plenērā. Vaicāta par skolēnu ieinteresētību gleznot vairākplānu ainavu, Madonas Valsts ģimnāzijas skolotāja Zane Beģe-Begge atzīst, ka šobrīd skaitliski vairāk jauniešu pieteikušies foto jomai. Tas daudziem liekas vienkāršāk un skolēnu fiksētos uzņēmumus no Gaiziņa varēs sūtīt arī konkursam „Mana zeme skaistā”. Latvijas skolu jaunatnes foto konkurss „Mana zeme skaistā” ir viena no pasākumu cikla „Latvijas valsts simtgade” aktivitātēm, kuras laikā skolēni aicināti radoši izpausties, veidojot fotogrāfijas par Latviju. Konkursa noslēgumā labāko skolēnu darbi tiks izgatavoti kā foto gleznas un izvietotas skolu iekštelpās, ienesot valsts svētku noskaņu un Latvijas skaistumu caur skolēnu radošajiem darbiem. Savukārt mākslas plenēra Gaiziņā rezultātu nedaudz vēlāk ikvienam būs iespēja skatīt ekspozīcijā Madonas muzeja izstāžu zālēs. Savukārt pulksten 14 Madonas Valsts ģimnāzijas jauktais koris kopā ar skolēnu koriem no Dobeles, Bauskas, Rīgas, Daugavpils, Valkas, Cēsīm, Gulbenes un citām vietām diriģentes Ijas Voiničas un citu kordiriģentu vadībā Lielā Golgāta nogāzē sniegs svētku koncertu. Jau pērn, klausoties emocijām bagāto priekšnesumu, gribējās apskaut oriģinālās idejas autori, jo Madonas novadā vēl viena vieta līdzās Praulienas pagastā esošajam vides objektam — Skaņu stabulēm — nu kļuvusi par skolēnu skandētās dziesmas brīvdabas skatuvi.

— Tas arī šoreiz būs izjūtu koncerts, bez liekiem izklaides elementiem un šoviem, — raksturo Madonas Valsts ģimnāzijas jauktā kora vadītāja, diriģente Ija Voiniča. — Kopkoris no kalna uzstāsies neapskaņots, bet „sāls” ir tajā, ka no Gaiziņa tāpat skan labi un pārsteidzoši akustiski. Pie mums atbrauks apmēram 500 jauniešu no visas Latvijas, un izdziedāsim gan dziesmas no Latvijas valsts simtgades zīmē plānotā XXVI Vispārējo latviešu Dziesmu svētku repertuāra, gan latviešu autoru dziesmas par Gaiziņu, dabu, mīlestību, pavasari — par mūsu Latviju. Pēc koncerta klātesošie varēs izkustēties sadancī ar folkloras kopu „Rikši”.

Jāpiebilst, ka Gaiziņkalna koncerta neliels ģenerālmēģinājums Madonas Valsts ģimnāzijas korim notika 20. aprīlī, kad kolektīvs devās uz sadraudzības koncertu Cēsīs, bet 3. maijā visi kormūzikas un jaunības patrioti esam aicināti uz Latvijas augstāko kalnu!

Apjaušot apkārtnes tālumus, skaistās, gleznainās ainavas, ikvienā var piedzimt prieks par Latvijas un mūsu novada dabas dotumiem, bet, ieklausoties jauniešu balsīs, dvēsele atplauks radošumam un sirds atbalsij. Ticu, ka arī viņi — mūsu jaunieši —, pārdomājot dziesmu tekstos paustās vērtības, ļaujoties mūzikas dvesmai un baudot šīs vietas unikalitāti, atvērsies patriotismam un, lai cik patētiski tas izskanētu, daudz organiskāk ieaugs savas zemes un valsts kopīgajā izjūtu rakstā. ■

Projekts „Latvijai 100. Barkava”

Izstādē „Barkava agrāk un tagad” redzams, kā ēkas, vietas un sadzīve mainījusies vairāk nekā simt gadu griežos Barkavas pagastā, tādējādi simboliski atzīmējot tuvojošos valsts simtgadi.

MĀRTIŅA TOMIŅA foto

LAURA KOVTUNA

Latvijas simtgades priekšvakarā mēdzam atskatīties uz aizgājušajiem gadiem, kas veidojuši mūsu valsts vēsturi un pamatu. Tā arī Barkavas kultūras namā vēl līdz aprīļa beigām skatāma fotoizstāde „Barkava agrāk un tagad”, kas tapusi Madonas novada pašvaldības atbalstītā projekta „Latvijai 100. Barkava” ietvaros.

Kā pastāsta projektu īstenojušās biedrības „Mēs — Barkavas pagastam” pārstāve, Barkavas kultūras nama direktores p. i. Dacīte Tomiņa, projekta ietvaros izdoti bukleti, kuros apkopota svarīgākā informācija par Barkavu un pagasta iestādēm; tie pieejami pagasta pārvaldē, abās bibliotēkās un kultūras namā.

„Gada nogalē izdevām arī A3 formāta sienas kalendāru, kas ar pagasta pārvaldes līdzfinansējumu aizceļoja uz katru pagasta mājsaimniecību kā dāvana Latvijas simtgadē. Kalendārā skatāmas Barkavas fotogrāfijas un lasāmas Anitas Skrjabes dzejas rindas. Redzot skaistos Barkavas pagasta skatus šai kalendārā, doma „apauga” tālāk par to, kāda Barkava bijusi senāk. Tā tapa ideja par šādu izstādi,” pastāsta **Dacīte Tomiņa**.

Biedrības pārstāvji devušies uz Madonas novadpētniecības un mākslas muzeju, uzmeklējot laikmetu raksturojošās bildes, ļoti bagātīgs bijis arī skolas muzeja bilžu arhīvs, abu Barkavas pagasta bibliotēku krājums. Savu artavu devis arī Jānis Solzemnieks, Barkavas pagasta vēstures entuziasts. Dacīte Tomiņa turpina: „Senākā bilde, kurā redzama Barkavas bērnu patversme, izstādē ir no 1914. gada — tātad simt gadu mūsu pagasta vēstures un pat vairāk. Izstāde sadalīta nosacīti četros posmos — Barkava Krievijas carisma laikā, Latvijas brīvvalsts laikā, okupācijas — gan vācu, gan padomju — laikā, visbeidzot — Latvijas neatkarības atjaunošanas laikā. Fotoattēlos redzam, kā mainījušies Barkavas apbūve, kā gadu gaitā izmainījušās ēkas, ar kādu tehniku strādāja cilvēki, kas bija aktuāls senākos laikos un tamlīdzīgi.”

Kā novērots, apmeklētāji izstādi novērtē atzinīgi, vietējiem cilvēkiem šķiet interesanti salīdzināt, kā viena vieta izskatās dažādos laikos, censties atpazīt nofotografētās vietas, cilvēkus. „Tā ir mūsu vēsturiskā liecība par Barkavu, Latvijas daļu, valsts simtgades svētku priekšvakarā. Kā esam mainījušies laika gaitā? Raugoties uz jau mūsu dienās atjaunotajām ēkām — abām skolām, pagastmāju un kultūras namu —, ir ļoti patīkami; klāt nāk arī mūsdienīgi ar lauksaimniecības nozari saistītie objekti. Žēl, ka laika gaitā zināmā aizmirstībā tomēr palikušas atsevišķas celtnes, kas celtas padomju ziedu laikos vai kara gados nopostītas pavisam. Atsevišķās vietās laika zobs ir darījis savu, gribētos, lai pēc iespējas šīs ēkas tiktu atjaunotas. Kopumā Barkava kļūst skaistāka, bet tas ir atkarīgs no mums pašiem — kā par to rūpēsimies un uzturēsim kārtībā. Savs laika posms ir nodzīvots, ir jādzīvo tālāk. Arī mūsdienu bildes, kas tika fotografētas pagājušā gada vasarā, ar laiku būs vēsture, kas liecinās par to, kas un kādi esam simtgades priekšvakarā,” pārdomās dalās Dacīte Tomiņa.

Viņa uzsver, ka projekta īstenošana nebūtu bijusi iespējama bez palīgiem — fotogrāfiem Vinetas Iecelnieces, Zanitas Kupres un Mārtiņa Tomiņa, materiālu apkopotājas Silvijas Zepas, vēstures skolotājas Janīnas Liepiņas un skolas lietvedes Ilonas Priževoites, vēstures entuziasta Jāņa Solzemnieka, kā arī dizaina veidotājas Sigijas Šķēles-Tomiņas.

Izstāde „Barkava agrāk un tagad” ir ceļojošā izstāde, kas tālāk dosies uz pagasta skolām, bibliotēkām, uzņēmumiem, pēc valsts svētkiem novembrī (kad tā atgriezīsies kultūras namā) nonākot pamatskolas muzeja pārziņā. ■

Jāņa Simsona Madonas mākslas skolas absolventes SANTAS PINKAS zīmējums